

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱέ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρός σου· στέφανον γὰρ χρίτων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδόνχρυσέον περὶ σὺ τραχὺ γλῶφ.»
Ἡερομίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκορράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- 'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάτσα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΩΝ ΧΗΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ.

Εἰς τινὰς τόπους τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ σύζυγος, εἶναι συνήθεια νὰ καίηται ζωντανὴ ἡ χήρα εἰς τὴν ἰδίαν πυράν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάη καὶ ὁ σύζυγός της. Οἱ Ἄγγλοι πολλάκις ἐπροσπάθησαν νὰ ἐξαλείψωσι τὴν σκληρὰν ταύτην συνήθειαν, ἀλλ' ἕως τώρα δὲν κατώρθωσαν σχεδὸν τίποτε· διότι ὅσαι γυναῖκες ἀπέφυγον νὰ καῶσι μὲ κάποιαν πρόφασιν, περιφρονοῦνται καὶ κατεσχύνονται ἀπὸ τοὺς ἐγγχωρίους των. Τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν μᾶς διηγεῖται περιηγητής τις, ὅστις χαίρει ὑπόληψιν λίαν φιλαλήθους ἀνθρώπου.

Γυνὴ τις μόλις εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της, ἀπεφάσισε νὰ πανηγυρίσῃ τὸν ἐνταφιασμόν του καιομένη ζωντανὴ καὶ αὐτὴ μὲ τὸ λείψανον ἐκείνου. Ἡ ἡμέρα ἐπροσδιωρίσθη, τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν, καὶ αὐτὴ ἐφθασεν εἰς τὴν ὀλεθρίαν θέσιν μὲ τόσῃ σταθερότητι καὶ φαιδρότητι, ὥστε ἐγὼ κατεπίσθην, ὅτι ἦτο μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἔπιον. Μουσικὴ ἐπροπορεύετο, κατόπιν δὲ αὐτῆς ἤρχοντο πλῆθος ὑπάνδρων γυναικῶν καὶ νεανίδων, αἱ ὁποῖαι ἐχόρευον ἔμπροσθεν τῆς χήρας. Αὕτη δὲ ἐφόρει τὰ λαμπρότερα φορέματά της, καὶ τὰ πολυτιμότερα ἀδαμαντικὰ της. Τὰ δάκτυλά της, οἱ βραχιόνές της, καὶ οἱ πόδες της ἦσαν καταφορτωμένα μὲ δακτυλίδια, βραχιόλια, κτλ. Κατόπιν δὲ αὐτῆς παρηκολούθουν πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ παιδιῶν.

Εἰς δὲ τὴν ἐπικήδειον πυράν, ὅπου αὐτὴ ἐμελλε νὰ καῆ, ὑπῆρχον καὶ εὐώδη ξύλα· ἐπλησίασε δὲ αὕτη μὲ πολλὴν εὐστάθειαν, καὶ πρὶν ἀναβῆ εἰς τὴν πυράν, ἐχαίρετσε τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς της, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐμοίρασε τὰ ἀδαμαντικὰ της. Ἐγὼ δέ, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἤμην μὲ

ἑὸ ἀλλοὺς Ἄγγλους πλησίον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣ ὁποία ἐνόησασα ἐκ τοῦ προσώπου μου, ὁποίαν λύπην ἤσθανόμην, ἐβόησε πρὸς ἐμὲ ἐν ἀπὸ τὰ βραχιόλιά της, τὸ ὁποῖον ἐκράτησα ὡς πολυτίμον λείψανον. Τότε δὲ ἀνέβη εἰς τὴν πυράν, ἐκάθησεν εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, καὶ ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἀγγεῖον ἀπὸ ἔλαιον εὐῶδες· τὰ ξύλα ἤναψεν ἡ πλησιεστέρα συγγενῆς της, καὶ ἐβράντισεν ἐπίσης αὐτὰ μὲ ἀρκετὸν ἔλαιον διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν δύναμιν τῶν φλογῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνυψώθησαν μὲ φοβεράν ταχύτητα· τὸ θῦμα ἐκείνο εὐθὺς ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὸ πῦρ, τὸ τρομερὸν αὐτὸ στοιχεῖον, καὶ τὸ πλῆθος ἐγένεμισε τὸν ἀέρα μὲ κραυγὰς καὶ ἀνευφημίας, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀκούσῃ τις τὰς φωνὰς τοῦ ἀπομωρανθέντος ἐκείνου πλάσματος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ.

Εἶχεν ἤδη σημάζει τὸ μεσημέριον καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ χωρίου. . . ἐσχόλασαν· ἀλλὰ τὰ παιδιά ἐκεῖνα δὲν ἔτρεξαν εἰς τοὺς δρόμους νὰ παίξωσι, καθὼς πάντοτε, ἀλλ' ὅλα συνηθροίσθησαν ὀλόγυρα εἰς ἓνα συμμαθητῆν των, ὀνομαζόμενον Ἰακώβον Ν. . . , ὁ ὁποῖος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του μικρόν τι κλωδίον, μὲ ὠραῖον κόσσυφον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐδόθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, ὡς βραβεῖον τῆς καλῆς διαγωγῆς του ἐν τῷ σχολείῳ· ὅλα τὰ παιδιά, ἐκτὸς ἑνός, ἐφαίνοντο χαροποιὰ διὰ τὴν τύχην τοῦ Ἰακώβου· ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος Β. . . , ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἄξιος διὰ τὸ βραβεῖον, ἐγένετο μανιώδης κατὰ τοῦ Ἰακώβου, καὶ περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω τεθλιμμένος. Τοῦ Ἰακώβου ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ μήτηρ ἐχάρησαν μεγάλως, εὐθὺς ἀφοῦ εἶδον τὸν κόσσυφόν του, καὶ μάλιστα ὅτε ἤκουσαν, ὅτι τὸν ἐλάβεν ὡς βραβεῖον διὰ τὴν καλὴν του διαγωγὴν.

Πρωίαν τινά, ὅτε ὁ Ἰάκωβος ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὸν κόσσυφόν του, εὔρε μόνον τὸ κλωβίον καὶ τὴν θύραν του ἀνοικτὴν. Ἰδὼν δὲ τοῦτο ἀνέκραξεν εὐθύς, «Ὁ Ἀθανάσιος ἔκαμε τοῦτο· εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἀθανάσιος τὸ ἔκαμε. Κανεὶς ἄλλος δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο.»

Καὶ ὁ μὲν ταλαίπωρος Ἰάκωβος ἐθυμώθη καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀθανάσιον· ἀλλ' ἡ μήτηρ του ἐπέπληξεν αὐτόν, λέγουσα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν καὶ ν' ἀποφασίζωμεν τόσον ὀγλήγωρα. Ἄν δὲ ὁ Ἀθανάσιος ἐπραξέ τὴν κακὴν ἐκείνην πράξιν, ἀργὰ ἡ ὀγλήγωρα ἤθελε τιμωρηθῆ. Ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους κατεπραῦνθη ὁ Ἰάκωβος, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται πῶς ν' ἀνταποδώσῃ εἰς τὸν ἔρχθόν του καλὸν ἀντὶ κακοῦ. Ἐπειτα ἔλαβε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἀνοίξας αὐτὸ εἰς τὸ πέμπτον κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ἀνεγίνωσκε πλησίον τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία τοῦ ἐξήγει ὅσα δὲν ἐκαταλάμβανεν. Ἐνῶ δὲ ἦτο τοιούτοτρόπως ἐνησχολημένος, ἀπεσταλμένος τις ἦλθεν ἐσπευσμένως καὶ εἶπεν· «Ὁ Ἀθανάσιος ἔπαθεν ἐν δυστύχημα καὶ ζητῆ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰάκωβον· ἵππος τις τὸν ἐκτύπησε τόσον κακὰ, ὥστε ὁ ἱατρὸς λέγει, ὅτι δὲν ἔχει ἐλπίδα ζωῆς· λοιπὸν ἔρχεσαι Ἰάκωβε νὰ τὸν ἴδῃς;»

Ὁ Ἰάκωβος ἔτρεξεν εὐθύς καὶ εὔρε τὸν δυστυχεῖ Ἀθανάσιον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Οὗτος δὲ ἔνευσεν εἰς τὸν Ἰάκωβον καὶ τοῦ ἐλάλησεν ὅπως ἠδυνήθη, λέγων· «Συγχώρησόν με, φίλε μου, ἐγὼ ἤνοιξα τὸ κλωβίον καὶ ἐδίωξα τὸν κόσσυφόν σου, τὸν ὅποιον ἔλαβες βραβεῖον.»

«Σὲ συγχωρῶ ἐξ ὅλης καρδίας, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ εἶθε νὰ σὲ ἐλεήσῃ ὁ Θεός, ἀκριβέ μου Ἀθανάσιε, καὶ νὰ σοῦ γίνῃ ἱατρὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.»

«Σὲ εὐχαριστῶ, σὲ εὐχαριστῶ.»

Ἐπειτα δὲ ὁ Ἰάκωβος προσηχύθη εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸν ψυχρῶραγοῦντα συμμαθητὴν του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ὑπέφερεν ἱκανὴν ἀγωνίαν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐδιηγήθη τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τοῦ Ἀθανασίου, καὶ ὅλοι οἱ παῖδες ἔδραμον εὐθύς, καὶ συνώδευσαν λυπημένοι εἰς τὸν τάφον τὸ λείψανον τοῦ συμμαθητοῦ των.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΑΟΣ.

Δὲν εἶχε παρέλθει τὸ πρῶτον ἔτος τῆς κοσμογονίας, καὶ ἰδοὺ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔαρος, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀσύννεφος καὶ καθαρὸς, καὶ ἡ γῆ σκεπασμένη ἀπὸ χλόης, καὶ ἀπὸ διάφορα ἄνθη, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐφαίνετο λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβολῶν ἐπάνω εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὰ πτηνὰ μὲ τὸ κελάδημά των ἔκαμον διαφόρους μουσικὰς συμφωνίας, καὶ ἡ θάλασσα αὐτὴ ἐφαίνετο ὡς καθρέπτῃς στίλβοντες· αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν τῶν τῶν ἡσυχῶν κυμάτων, μέγα τε κύμα λευκὸν καὶ ἀφρώδες ἐσηκώθη, καὶ ἐσυντρίφη εἰς τὰς ὄχθας, ὅπου ἐναπέθεσε σωρὸν φυκίων. Δὲν θέλετε φαντασθῆ ποτὲ τί ἔφερε αὐτὸ τὸ κύμα· λοιπὸν, αὐτὸ ἦτο μία νεανὶς ὠραιότερα ἀπὸ ὄλας τὰς νέμφας τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, καὶ τῶν ὑδάτων, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἡ Ἀφροδίτη, τὴν ὁποίαν εὐθύς ἀφοῦ εἶδεν ὁ Ζεὺς ἐκήρυξεν θυγατέρα του καὶ θεὰν τῆς ὠραιότητος.

Ἡ εἶδησις αὐτῆ διαδοθεῖσα παρευθὺς εἰς τὸν Ὀλυμπον ὑπὸ τῆς Φήμης, θεᾶς πολὺ ἀδιακρίτου, τὴν ὁποίαν παριστάνουσι μὲ σάλπιγγα εἰς τὸ στόμα, καὶ πετῶσαν μὲ ταχυτάτας πτέρυγας, ἔβαλενεὶς κίνησιν ὄλας τὰς θεότητας τοῦ οὐρανοῦ κράτους. Ἡ ὑπερήφανος Ἥρα ἐφρόντισε νὰ καλλωπισθῆ τώρα περισσότερο παρ' ἄλλοτε· ἡ σοφὴ Ἀθηνᾶ δὲν ἔκρυψε τὴν ἀντιζυλιαν τῆς μαθοῦσα τὴν ἔλευσιν τῆς νέας θεᾶς, καὶ ὄλαι αἱ λοιπαὶ θεαὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπειράκις ἐθεώρουν τὸν καθρέπτῃν διὰ νὰ διορθώωσι τὴν κόμην των. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς μὴ θέλων νὰ ἐμφανισθῆ ἡ νέα αὐτῆ θεὰ ἐνώπιον τῶν θεῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν

ἀνατροφὴν, ἣ ὁποία ἀνήκει εἰς νέαν καλῶς ἀνατεθραμμένην, ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα τῆς διδασκαλίας εἰς δώδεκα ἀδελφάς, αἱ ὁποιαὶ ὀνομάζονται Ὁραι, καὶ αἱ ὁποιαὶ ἦσαν ἑφοροὶ τῶν διαφόρων στιγμῶν τῆς ἡμέρας. Αὐταὶ δὲ αἱ ἐπιμελεῖς παιδαγωγοί, τόσον καλὰ εἶχον διαμοιράσει τὸν καιρὸν, καὶ τόσον ἐπωφελῶς ἐδίδασκον τὰ μαθήματά των, ὥστε εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐτελειοποιήθη ἡ νέα θεὰ ὃ δὲ Ζεὺς εὐχαριστήθεις ἀπὸ τὴν ἐπιμελείαν των, ἐπρόσταξε νὰ ἐμφανισθῇ ἡ μαθήτριά των χωρὶς ἀργοπορίαν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου ἡ Ἥθῃ ἤθελε τὴν κεράσει τὸ νέκταρ τῆς ἀθανασίας. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καλοὶ μου φίλοι, ὑπῆρξεν ἀληθῆς πανήγυρις εἰς τὴν αὐλὴν τῶν θεῶν, καὶ νομίζω μάλιστα, ὅτι ἐγένετο καὶ μουσικὴ συμφωνία, ὅπου ὁ μὲν Ἀπόλλων καὶ ἡ Εὐτέρπη ἐψάλλον, αἱ δὲ θεαὶ ἐχόρευσαν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Τερψιχόρη διεκρίθη χορεύουσα ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν. Ἐν τούτοις, εὐθὺς τὴν ἐπαύριον, ὁ Ζεὺς ἐκέφθη νὰ δώσῃ σύζυγον εἰς τὴν νέαν του κόρην, διότι ὅλοι οἱ θεοὶ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀκόμη ἄγαμοι ἐξήτουν αὐτὴν καὶ ἐφρόντιζεν ἕκαστος νὰ δεῖξῃ τὰ προτερήματά του διὰ νὰ προτιμηθῇ.

Καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων παρέστησε μετριοφρόνως, ὅτι ἦτο ὁ ἀγαπητότερος καὶ ὁ σοφώτερος ὄλων τῶν θεῶν ἀνέφερον ὅτι ἐγνώριζε τὴν μουσικὴν, τὴν ῥητορικὴν, ὀλίγην ἰατρικὴν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Ὁ δὲ Βάκχος ὁ εὐπροσῆγορος ἐκείνος νεανίας, κατέδειξεν εἰς τὸν Δία, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνῆκεν ἡ Ἀφροδίτη, διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν εἰς τὸν κόσμον, πολλαπλασιαζῶν τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου. Ὁ δὲ Ἄρης ἂν καὶ ἦτο ἡλιοκαυμένος, καὶ οἱ τρόποι του δὲν ἦσαν τόσον εὐγενικοὶ ἔκρινεν ἄξιον, ὅτι ἡ θεὰ τῆς ὠραιότητος ἤρμοζεν εἰς τὸν θεόν αὐτὸν τοῦ πολέμου ὡς δικαία ἀνταμοιβὴ τῶν ἀνδραγαθημάτων του. Καὶ ὁ Ἑρμῆς αὐτός, ἐὰν δὲν ἦτο τόσον ἐνησχολημένος, ἤθελε ζητήσῃ τὴν προτίμησιν, ἐξαιτίας τῆς προθυμίας του εἰς τὸ νὰ ἐκτελῇ τὰς παραγγελίας τῶν θεῶν! Ἄλλ' ὁ Ζεὺς διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ κανένα, ἐξέλεξεν ἄλλο πρόσωπον ὄλως διόλου ἀπροσδόκητον, διότι ἐπρόσταξε τὴν νέαν θεάν, νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ χωλοῦ Ἡφαίστου, δι' ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του

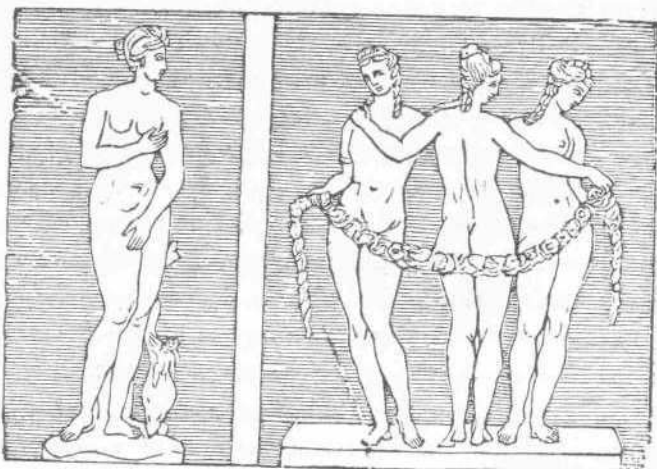
εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κεραυνῶν· οὗτος λοιπὸν ἀνέβη κούτσα κούτσα εἰς τὸν Ὀλυμπον, καὶ ἀφοῦ ἐνυμφεύθη τὴν Ἀφροδίτην ἐνώπιον πάντων τῶν θεῶν, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ὑπόγειον παλάτιόν του, ὅπου ἡ νεόνυμφος ἤρχισε νὰ δυσαρεστῆται μετ' ὀλίγον, διότι τὸ λευκὸν τοῦ προσώπου της χρῶμα ἐχάλασεν ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν σιδηρουργείων τοῦ Ἡφαίστου. Ἀνέβη λοιπὸν πάλιν εἰς τὸν Ὀλυμπον μετὰ τὴν ἄδειαν τοῦ ἀρχηγῶ τῶν θεῶν, καὶ λέγουσι μάλιστα, ὅτι ὁ Ζεὺς τῆς ἐσυγχώρησε νὰ καταβαίη μὲν, ἀλλὰ σπανίως εἰς τὸν σύζυγόν της, τοῦ ὁποίου ἡ συναναστροφή, βεβαίως, δὲν ἦτο τόσον εὐχάριστος.

Ἀφοῦ παρήλθεν ὀλίγος καιρὸς, παιδιὰ μου, ἔγεινε γάμος περίφημος, εἰς τὸν ὁποῖον προσεκληθήσαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, καὶ τοῦ ἄδου· αὐτὸς δὲ ὁ γάμος ἦτο ἐνὸς νέου, καὶ ἀξιεράστου ἡγεμόνος ὀνομαζομένου Πηλέως, μετὰ μίαν ὠραίαν νύμφην ὀνόματι Θέτιδα, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ συγχέητε μετὰ τὴν θαλασσίαν θεάν, ὅπου ὁ ἥλιος ἐσυνειθίζε ν' ἀναπαύηται τὸ ἑσπέρας.

Μόνῃ ἡ Ἔρις, θεὰ φρικώδους, τῆς ὁποίας ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς ἦτο ἀπὸ ὄφεις, ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν ἑορτὴν ταύτην· ἀλλ' ἡ κακότητος αὐτῆς θεὰ ἐξεδικήθη σκληρῶς διὰ τὴν περιφρόνησιν ταύτην· διότι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμποσίου, ἐνῶ ὁ Βάκχος προσέφερε τὸν καλλίτερον οἶνον τοῦ ὑπογείου του, αὐτὴ ἡ Ἔρις ἐξεληθούσα ὑποκάτω τῆς τραπέζης, ὅπου ἦτο κρυμμένη ἐβόησε μετὰ τῶν προσκεκλημένων μῆλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γραμμέναι αἱ ἐξῆς λέξεις, «εἰς τὴν ὠραιωτέραν,» βεβαία οὕτα, ὅτι τὸ μῆλον ἐκεῖνο ἤθελε προξενήσῃ τρομερὰν φιλονικίαν.

Τῶνόντι, εὐθὺς ἀφοῦ αἱ θεαὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην, ἐκάστη ἀπὸ αὐτὰς ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο ἀξία διὰ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς ὠραιότητος, καὶ ἐνῶ καμμία σχεδὸν δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ, ἀπεφασίσθη ἐκ συμφώνων, ὥστε ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ Ἀφροδίτη νὰ συναγωνισθῶσι μετὰ τῶν περι τῆς ὠραιότητος. Δὲν ἔμεινε πλέον τώρα, παρὰ νὰ εὐρεθῇ δικαστὴς ἀρκετὰ ἀμερόληπτος διὰ νὰ δικάσῃ τὴν μετὰ τῶν φιλονικίαν. Τότε ὁ Ἑρμῆς, ὅστις εἶχε διατρέξει τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου διὰ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον,

ὑποχρέωσε τὰς θεὰς νὰ ἐκλέξωσιν ἓνα νέον ποιμένα, δηλαδή τὸν Πάριν τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος. Ἡ γνώμη αὕτη ἔγινε παραδεκτή, καὶ εἰς ἀπλοὺς ποιμῆν ἐξελέχθη διαιτητὴς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία ἐνδιέφερε τὸσας θεότητες.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ. (σχ. 22).

ΑΙ ΧΑΡΙΤΕΣ. (σχ. 23).

Ἡ Ἥρα ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῆς φοροῦσα τὸν ὠραιότερόν της στολισμόν, καὶ ἤστραπτε ἀπὸ τὸν χρυσὸν καὶ ἀπὸ τοὺς πολυτίμους λίθους παντὸς χρώματος· ὁ δὲ ποιμῆν θαμβωθείς ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειάν της ταύτην, ἦτο ἔτοιμος νὰ γνωμοδοτήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἀνεχαιτίστη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἀθηνᾶς μετ' ὅλην τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν μετρίοφρονα σοφίαν της, καὶ μετ' αἰδῶν ἐμμένε· ἡ θεὰ αὕτη ἦτο ὀπλισμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐφρόντισεν ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν αἰγίδα της διὰ νὰ μὴ ἐκφραστῇ τὸν δικαίον. Οὗτος δὲ ἐνῶ ἦτο τὸσον ἐμπερδευμένος, μὴ γνωρίζων εἰς ποίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντιζήλων νὰ δώσῃ τὸ μῆλον, διότι καὶ αἱ δύο ἦσαν ἐξ ἴσου ὠραῖαι, καὶ ἐνῶ ἐσυλλογίζετο νὰ διαμοιράτῃ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς δύο, ἰδοὺ παρουσιάζεται ἡ Ἀφροδίτη· αὕτη δὲ οὐδὲν ἄλλο κίνημα φοροῦσα, πρὸς στέφανον ἐξ ἀνθέων, καὶ ζώνην θαυμασίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς τῆς εἶχε χαρίσει,

ἐποχώρησε σεμνοπρεπῶς, καὶ τὸσον κατέπληξε τὸν Πάριν, ὥστε ἡ βασιλοποιὸς οὗτος παρευθὺς πεσὼν εἰς τοὺς πόδας της διεκύρηξεν, ὅτι ἡ μὲν Ἥρα τοῦ ἐφάνη πολὺ ὑπερήφανος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ πολὺ σοβαρὰ, καὶ εἰς τὴν Ἀφροδίτην μόνην ἀνῆκε τὸ βραβεῖον τῆς ὠραιότητος.

Τὴν λαμπρὰν ταύτην κρίσιν παρεδέχθησαν οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου μετ' ὁμοφώνους ἀνευφημίας· ἡ δὲ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀνεχώρησαν ἀσπρηροστημένοι, ἐνῶ ἡ Ἀφροδίτη, θριαμβεύσασα ἀνέβη ἐπὶ μικροῦ περματός, κατεσκευασμένου ἀπὸ κογχύλια μαργαροφόρα, καὶ ἐξευγμένον μετ' ὀλίγα ὠραίας τριγόνου, καὶ ἀνυψώθη εἰς τὸν αἴρα.

Ἡ θαυμασία ἐκείνη ζώνη, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ βραβεῖον, δὲν ἦτο ἄλλο, παιδία μου, εἰμὴ τὸ ἔμβλημα τῆς σεμνότητος, τῆς χάριτος, τῆς γλυκύτητος, ἀνευ τῶν ὁποίων ἡ ὠραιότης εἶναι μηδαμηνὸν προτέρημα. Ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας πρὸ πάντων, ὅτι ἡ ὠραία μορφή, ὅτε μόνον εἶναι πολυτίμων δῶρον, ὅταν συνοδεύηται μετ' ἀγαθὴν καρδίαν, καὶ μετ' ἀξιαγάπητον χαρακτῆρα· ἄλλως εἶναι μᾶλλον βλαβερὰ παρά ὠφέλιμος.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐβεβαίουν, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Πάριδος ἔγινεν αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς Τρωάδος, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἐδιηγῆθην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν· διότι ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ διὰ νὰ ἐκδικηθῶσιν τὸν ποιμένα ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο βασιλεὺς, ἀνεστάτωσαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐναντίον τῆς περιφήμου ἐκείνης πόλεως. Ὁ ἄνδρσις Ἀχιλλεύς, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος εἰς τὴν ἰδίαν ἱστορίαν, ἦτο υἱὸς τῆς Θέτιδος καὶ τοῦ Πηλέως, τῶν ὁποίων οἱ γάμοι ἐταράχθησαν ἀπὸ τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος.

Ἡ ὠραία Ἀφροδίτη ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ περιφημότερα εἶναι ὁ Ἔρως, ὁ ὁποῖος παριστάνεται ὡς παιδίον περωτόν, μετ' ὀφθαλμοὺς δεμένους μετ' αἰνίαν, καὶ ὀπλισμένον μετ' ὀξυῶν καὶ μικρὰ βέλη. Ὁ Ὑμάλτεος, ἔφορος τῶν γάμων, καὶ τέλος αἱ τρεῖς χάριτες, ἡ Ἀγλαΐα, ἡ Θάλεια, καὶ ἡ Ευφροσύνη, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀδελφότητες τῆς μητρὸς των. (βλ. σχ. 23).

Ἡ Ἀφροδίτη συχνάκις παριστάνεται ὡς ὠραία γυνὴ ὀρθία, ἢ καθήμενη εἰς ἄρμα ἐξευγμένον ἀπὸ δύο περιστεράς, ἢ ἀπὸ δύο στρουθία (σπουργίτας), τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς αὐτήν. Οἱ περιηγητὲς μότεροι τῶν ναῶν τῆς ἦσαν τῆς Κρίθου, πόλεως τῆς Καρίας, ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, τῆς Πάφου καὶ τῆς Ἰδαλίας, πόλεων τῆς Κύπρου, ὅπου τὰ θυσιαστήριά της εἶχον ἀνεγερθῆ ἐν τῷ μέσῳ δασῶν ἀμυρσίνας καὶ τριανταφυλλέας· ἐνίοτε ἐπονομάζεται Κύπρις ἢ Κιθύρη Ἀφροδίτη, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδιαιτέρας λατρείας, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάναν εἰς τὰς νήσους Κύπρον καὶ Κύθηρα.

Ἡ Ἀφροδίτη τῶν *Μεδίκων*, (βλ. σχ. 22) εἶναι τὸ λαμπρότερον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης, ἀφ' ὅσα ἐσώθησαν, τὸ ὁποῖον διὰ πλάτῃ ἐστὸλιζε τὸ παλάτιον μιᾶς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας ἐν τῷ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἧτις ἐβασίλευεν ἄλλοτε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τῆς Ἰταλίας, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἐλπίζω ὅτι θέλω σᾶς λαλήσει κατόπιν.

ΑΙ ΔΩΔΕΚΑ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Η ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Δὲν θεωρῶ ἄσκοπον, ὧ φίλτατα κοράσια, νὰ σᾶς περιγίρω ἐνίοτε κανὲν παιδικὸν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον συντείνει εἰς τὸ νὰ σᾶς διασκεδάξῃ, ὅταν κουράξησθε ἀπὸ τὴν μελέτην σας, ἀλλὰ καὶ νὰ σᾶς ὀξύνῃ τὸν νοῦν ἀρκετῶς.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται, ὡς ἀνωτέρω εἶδετε, αἱ δώδεκα ἐρωτήσεις, ἢ τὰ τρία βασίλεια, συνίσταται εἰς τὸ νὰ μαντεύσῃ ἐν ἀπὸ τὰ κοράσια μίαν λέξιν, τὴν ὁποίαν τὰ ἄλλα ἐκλέγουσι μεταξύ των κρυφίως, χωρὶς νὰ κάμῃ περισσότερον ἀπὸ δώδεκα ἐρωτήσεις. Πρὸς δὲ τούτοις ὀνομάζεται τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ τῶν τριῶν βασιλείων, διότι πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, διακρίνεται εἰς τρεῖς τάξεις ἢ βασίλεια· εἶναι δὲ ταῦτα τὸ βασίλειον τῶν ζώων, τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν, καὶ τὸ βασίλειον τῶν ὀρυκτῶν. Καὶ τὰ μὲν ἐμφυα ὄντα συγκρο-

τοῦσι τὸ βασίλειον τῶν ζώων· τὸ δὲ βασίλειον τῶν φυτῶν, περιλαμβάνει πάντα ὅσα ἔχουσι ζωὴν, χωρὶς νὰ κινῶνται, καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα· τὸ δὲ βασίλειον τῶν ὀρυκτῶν περιέχει πᾶν ὅ,τι δὲν ζῆ, οὐδὲ κινεῖται, καθὼς τὰ μέταλλα καὶ οἱ λίθοι. Ἄς φέρωμεν λοιπὸν ἐν παράδειγμα διὰ νὰ ἐννοήσητε κάλλιον τὸ παιγνίδιον τοῦτο. Ἄς υποθέσωμεν, ὅτι μερικὰ κοράσια εἶναι συνηθροισμένα εἰς ἐν δωμάτιον, καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἡ Μαρία π. γ. ἐξέρχεται, τὰ δὲ ἄλλα κοράσια ἐκλέγουσι τὴν λέξιν γάτα, τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία πρέπει νὰ μαντεύσῃ κάμνουσα ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἦναι ὀλιγώτεραι μὲν, ὄχι ὅμως καὶ περισσότεραι τῶν δώδεκα.

Μαρία. (Εἰσέρχεται καὶ ἐρωτᾷ). Ἀπὸ ποῖον βασίλειον εἶναι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐξελέξατε;

Ἐλένη. Ἀπὸ τὸ βασίλειον τῶν ζώων.

Μαρία. Εἶναι ζωντανόν;

Λικατερίνη. Εἶναι ζωντανόν.

Μαρία. Εἶναι ἄγριον ἢ κατοικίδιον;

Ἐλευθερία. Εἶναι ἄγριον.

Ἀσπασία. Ὅχι εἶναι κατοικίδιον.

Μαρία. Λοιπὸν θὰ ἦναι γάτα, διότι αὐτὴ εἶναι τὸ ἀγριώτερον τῶν κατοικιδίων ζώων.

Ἐλευθερία. Ναί, γάτα εἶναι· ἡ Ἀσπασία ἔκαμε τὴν Μαρίαν νὰ τὴν μαντεύσῃ· λοιπὸν ἐξελεθε Ἀσπασία. (Ἡ Ἀσπασία ἐξέρχεται.)

Ἐδῶ παρατηρεῖτε, ὅτι ἐκεῖνο τὸ κοράσιον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπόκρισις δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐρωτώσαν νὰ μαντεύσῃ τὴν λέξιν, ἐκεῖνο καὶ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου.

Ἐλένη. Ἄς ἐκλέξωμεν τὴν λέξιν ἀλεξίθρογον (ὄμ-

πρέλλα. Ὁ δὲ δυσκολευθῆ παρὰ πολὺ νὰ τὴν εὕρῃ. Ἐλα,
Ἄσπασία.

Ἄσπασία. (Εἰσελθοῦσα ἐρωτᾷ). Ἀπὸ ποῖον βασιλείου
εἶναι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐδίδετε;

Ἐλευθερία. Εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ τρία βασιλεια.

Ἄσπασία. Εἶναι ἔμφυγον;

Αἰκατερίνη. Ὁχι, φιλάττη, ἡ ἐρώτησίς σου εἶναι ὁ-
λως διόλου περιττή· διότι ὅταν ἐν πρᾶγμα σύγκηται καὶ
ἀπὸ τὰ τρία βασιλεια, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ᾔηται ἔμφυγον.

Ἄσπασία. Χρησιμεύει περισσότερο διὰ τοὺς ἀνδρας,
παρὰ διὰ τὰς γυναῖκας;

Μαρία. Καὶ διὰ τὰ παιδία ἀκόμη.

Ἄσπασία. Τὸ μεταχειρίζονται περισσότερο εἰς τὴν
πόλιν, παρὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν;

Αἰκατερίνη. Τὸ μεταχειρίζονται συχνάκις εἰς τὴν
ἐξοχὴν, ἀλλὰ συχνότερον εἰς τὴν πόλιν.

Ἄσπασία. Εἶναι ἐπιπλον;

Μελπομένη. Ναί, ἤμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶναι
ἐπιπλον.

Ἄσπασία. Ὑπάρχει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο;

Μαρία. Δὲν πιστεύω.

Ἐλένη. Ναί, ὑπάρχει. Πρέπει νὰ εἴμεθα δίκαιαι, Μα-
ρία. Βλέπεις, ὅτι ἡ Ἄσπασία ἔκαμεν ἐξ ἐρωτήσεις καὶ δὲν
ἐπέτυχεν ἀκόμη.

Ἄσπασία. Μήπως ᾔηται πολτρόνα; Διότι σύγκηται
καὶ ἀπὸ τὰ τρία βασιλεια, ἀπὸ καρφία, ἀπὸ ξύλον καὶ ἀπὸ
μέταξον.

Ἐλένη. Ὁχι, δὲν εἶναι πολτρόνα.

Ἄσπασία. Ἄ! τὴν ἐνόησα, εἶναι ἀλεξιβροχον. Ἴδου
ὑπάρχει ἐν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

Ἐλένη. Βέβαια, καὶ αὐτὸ ἐπίσης σύγκηται ἀπὸ τὰ τρία
βασιλεια ἀπὸ τὴν μέταξον, ἡ ὁποία εἶναι ἐκ τοῦ βασιλείου
τῶν ζῶων, διότι γίνεται ἀπὸ τὸν μεταξοσκώληκα ἀπὸ τὰ
σιδηρώματα, τὰ ὁποία εἶναι ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ὀρυκτῶν,
διότι εἶναι μέταλλα· καὶ ἀπὸ τὴν ράβδον, ἡ ὁποία εἶναι ἀπὸ
τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν, διότι ἡ ράβδος γίνεται ἀπὸ δένδρον.

Εὐθαλία. Καὶ ἂν ἦτο βαμβακερὸν τὸ ἀλεξιβροχον;

Ἐλένη. Ὁχι εἶχε τὰς μπαλαίνας, αἱ ὁποιαὶ εἶναι ἐκ
τοῦ βασιλείου τῶν ζῶων, διότι γίνονται ἀπὸ τὸ γένειον τῆς
φαλαίνης, δηλ. τοῦ μεγάλου ἐκείνου κήτους τοῦ βορείου
παγωμένου ὠκεανοῦ. Καὶ ἡ ράβδος ἂν ἦτο σιδηρᾶ, θὰ ὑ-
πῆρχον ὡσαύτως αἱ μεταξωταὶ κλωσταί, μὲ τὰς ὁποίας ἐβ-
ράφη, καὶ αἱ ὁποιαὶ εἶναι ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ζῶων.

ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ.

Πολλάκις ἀκούομεν τὰς λέξεις ταύτας· «αὐτὸς ὁ ἀνθρω-
πος εἶναι χαμαιλέον.» Τοῦτο, βεβαίως, οἱ μικροὶ μου ἀνα-
γινῶσται δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν εὐκόλως, ἐὰν γνωρίζωσι τὴν
φυσικὴν ἱστορίαν τοῦ χαμαιλέοντος. Εἶναι δὲ οὗτος μικρὸν
ζῶον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑρπετῶν, καθὼς ὁ
κροκόδειλος, περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἐλαλήσαμεν, ἡ σαῦρα
(γουστερίτσα) κτλ. Ἐχει δὲ πολλὴν ὁμοιότητα μὲ μίαν με-
γάλην σαῦραν· ἡ κεφαλὴ του εἶναι χονδρὴ καὶ γωνιώδης, οἱ
ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι, τὸ σῶμά του κατάξηρον, καὶ οἱ πό-
δες του ἀρκετὰ μεγάλοι. Ἡ γλῶσσά του εἶναι κολλώδης καὶ
ἴση μὲ τὸ σῶμά του κατὰ τὸ μῆκος, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνει
μύιας καὶ ἄλλα ἔντομα· ὅθεν καὶ τὸ διατηροῦσιν ὡς κατοι-
κίδιον ζῶον, διὰ νὰ καθαρῆ τὰς οἰκίας ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ὁ-
χληρὰ ζωύφια. Ἡ ράχισ του εἶναι ὀδοντωτή, καθὼς ἐπίσης
καὶ ἡ μακρὰ οὐρά του, ἡ ὁποία εἶναι γυρισμένη ὑποκάτω του
ὡς τόξον. Τὸ δὲ δέρμα του εἶναι κηλιδωτὸν κατὰ μέγα μέρος,
καὶ ἄλλοτε μὲν εἶναι κιτρινωπὸν, ἄλλοτε κοκκινωπὸν, ἄλλο-
τε πρασινωπὸν, καστακίον, ἢ λευκωπὸν καὶ πρὸ πάντων με-

ταβάλλει τὸ χρῶμά του κατὰ τοὺς τόπους καὶ τὰς θέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐζήσεν· ἐὰν λόγου χάριν ἐζήσεν εἰς γῆν κοκκίνην, ἔχει χρῶμα κόκκινον, ἐὰν εἰς δένδρα καὶ θάμνους, πράσινον, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Λέγουσι δέ, ὅτι μεταβάλλει τὸ χρῶμά του κατὰ τὴν διάθεσίν του, καὶ διὰ τοῦτο, τοὺς κόλακας καὶ ἀστάτους ὀνομάζουσιν οἱ ἄνθρωποι χαμαιλέοντας, ἐπειδὴ διὰ τὸ συμφέρον των μεταβάλλουσι χαρακτῆρα, ὡς καὶ ἐκεῖνος μεταβάλλει τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός του. Εἶναι δυσκίνητον καὶ φαίνεται, ὅτι ἐπεσώρευσεν ὅλην τὴν εὐκίνησιάν του εἰς τὴν γλῶσσαν, μὲ τὴν ὁποίαν, ὡς εἵπομεν, ἀρπάζει τὴν τροφήν του. Εἶναι δὲ δειλὸν τὸ παράδοξον τοῦτο ζῴριον, καὶ δύναται νὰ μείνῃ νηστικὸν πολλοὺς μῆνας. Ζῆ εἰς τοὺς θερμότερους τόπους τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἐτι δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἀλλὰ πρὶν τελειώσω τὴν περιγραφὴν τοῦ σπανίου τούτου ζώου, πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἂν καὶ κάτισχνον δύναται νὰ φουσκώσῃ καὶ νὰ φανῆ ἀρκετὰ παχύ, καὶ νὰ βαδίξῃ σοβαρώτατα. Πρὸς δὲ τούτοις ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα μὲ τὸν ἕνα μὲν ὀφθαλμὸν νὰ βλέπῃ ἄνω, μὲ τὸν ἄλλον δὲ κάτω· ἐτι δὲ μὲ τὸν ἕνα ἔμπροσθεν, καὶ μὲ τὸν ἄλλον ὀπίσθεν. Ὀνομάσθη δὲ Χαμαιλέον ἀπὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς του.

ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ.

ΑΡΔΟΣΙΑ.

Τὸ πάλαι, μικροὶ μου φίλοι, οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ σκεπάζωσι τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν των μετεχειρίζοντο τὰς κεράμους, αἱ ὁποῖαι καὶ πολὺ μεγαλείτεραι καὶ πολὺ στερεώτεραι ἦσαν παρὰ τὰς σημερινάς, τὰς ὁποίας θέτομεν ἐπάνω εἰς τὴν στέ-

γην διὰ νὰ προφυλακτώμεθα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀπὸ τὴν φύγραν, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἄν καὶ ἡ γῆσις τῆς κεράμου εἶναι ἀκόμη καὶ τώρα κοινοτάτη, εἰς τὴν Εὐρώπην ὅμως μετεχειρίζονται καὶ ἀντὶ κεράμων εἶδός τι μελανωποῦ λίθου, ὁ ὁποῖος εὐκόλως δύναται νὰ χωρισθῇ εἰς λεπτὰ φύλλα, στερεά, εὐθέα, καὶ ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὴν βροχὴν. Διὰ τὴν εὐσχιστον αὐτὴν ιδιότητα, ὀνομάσθη ὁ λίθος οὗτος σχιστόλιθος ἢ ἀρδοσία, ἀπὸ μίαν πόλιν τῆς Ἰρλανδίας Ἄρδην, ἵπου πρώτην φορὰν εὑρέθη.

Πότε ὅμως μετεχειρίσθησαν οἱ νεώτεροι τὸν λίθον τοῦτον εἶναι ἀγνωστον τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὰ Ἄρχαία τῆς Γαλλικῆς πόλεως Φουμάης, ὅπου ὑπάρχει ἐν τῶν καλύτερων λατομείων τῆς ἀρδοσίας, εὑρέθη ἐγγραφον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὰ 1000 περίπου ἔτη π. χ. ὑπῆρχεν ἑταιρία ἀνθρώπων διὰ τὴν ἐξόρυξιν τῆς ἀρδοσίας.

Εἶναι δὲ πολλὰ εἶδη ἀρδοσίας, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ κτείνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουσι τὰ ἀβάκιά σας, ὅπου μινθάνετε κατὰ πρῶτον νὰ γράφητε, ν' ἀριθμῆτε, καὶ νὰ σχεδιάζητε τὰ σχήματτα τῆς ἱγνογραφίας σας. Συλλογισθῆτε, ὦ φίλοι παῖδες, πόσῃ ποσότητι χάρτου ἠθέλετε ἐξοδεύσει, ὡς οὐ ἠθέλετε μάθει νὰ γράφητε, ἐὰν δὲν ἦσαν αἱ πλάκες.

Τὰ κυριώτερα λατομεία τῆς ἀρδοσίας εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκτὸς τῆς πόλεως Φουμάης, τὴν ὁποίαν ἀνεφέρομεν πρὸ ὀλίγου, εἶναι καὶ εἰς τὴν Μεζιέρην, Σεβέννην, καὶ Ἀγγέρσῃ, μάλιστα τὸ λατομεῖον τῆς πόλεως ταύτης εἶναι περίφημον διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐλαφρότητα τῆς ἀρδοσίας. Ἐξάγει δὲ καὶ τόσον πλῆθος ἐκ τοῦ λίθου τούτου, ὥστε μία πόλις πλησίον αὐτῆς ὀνομάσθη Μελανόπολις, ἐπειδὴ καὶ τῶν κοινοτέρων οἰκιῶν αἱ στέγαι εἶναι σκεπασμέναι ἀπὸ ἀρδοσίας.

ΑΛΦΡΕΛΟΣ.

Σὲ ἀτενίζει μὲ χαρὰν τὸ ὄμμα τῶν Ἑλλήνων
Γόνε τοῦ ποντομέδοντος εἰς τὴν Εὐρώπην κράτους
Σὲ χαιρετοῦν ἀπόγονοι Μυκάλης, Σαλαμίνων,
Μιλτιάδου καὶ Σωκράτους.

Χαινούσας ἡ Ἀνατολὴ σοὶ τείνει τὰς ἀγκάλας,
Προσφέρουσαι ὁμόφωνος τὸ τέμμα καὶ τὸν θρόνον
Μὲ δάφνας τρέχει ἡ Ἑλλάς τῆς δόξης τῆς μεγάλας
τῶν νέων τῆς ἀγῶνων.

Τὴν ἔλευσίν σου προσκοποῦν αἱ τῶν Θεμιστοκλείων
Σκιαί, κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Πειραιῶς πετώσαι
κι' ἐπὶ τῶν προφυλαίων

Ἐν τάξει Σοὶ προτμηϊδιοῦν αἱ θέαιναί σκιρτῶσαι.
Ἵ τὴν ἱεράν μας θάλασσαν, ἔς τὸ εὐκλεές μας ἔδος
Μακρὰν μακρὰν οἱ ἔκγονοι τῆς ὀκνηρᾶς Ῥωσσίας
Ἀρμόζει ναύτης βασιλεύς, τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας
τὸ τέκνον, ὁ ΑΛΦΡΕΔΟΣ.

Θέλει γενναῖον ἀρχηγὸν ἔς τὸν θρόνον τῆς νᾶ ἰδῆ
Δὲν θέλει χαῦνον ἡ Ἑλλάς ἵνα τὴν κυβερνήσῃ
οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Μῆδοι

Καὶ πᾶς ἐχθρὸς τῆς δύναται αὐτὸ νὰ μαρτυρήσῃ
Ἴδου εὐρὸ ἀνέτειλε τοῦ Ἑλληνοσ τὸ μέλλον
Ἀνακινίζεται εὐθύς ἡ δόξα τῶν προγόνων
ἦν νὰ μολύνῃ θέλον

Ἐξωστρακίσθη πάρρυτα τὸ ζεῦγος τῶν δαιμόνων.

Χαίρει τῶν εὐγενῶν πατρίσι, ἡ μήτηρ τῶν Βυρώνων
Ἡ πανταχοῦ ἀνάπτουσα τὴν ζωηφόρον δάδα,
Νύμφην ὠραίαν, γέννημα τροπαίων καὶ ἀγῶνων
προσκτάται τὴν Ἑλλάδα.

Χορὸν ἀρτίζουσαι λαμπρὸν αἱ ἀδελφαὶ Πλειάδες
Περιχαρεῖς τὴν χεῖρά των πρὸς τὴν Ἀγγλίαν τείνουσι
Ἐνῶ ἀρμονικὰς εὐχὰς στομάτων μυριάδες
Εἰς τὸν ΑΛΦΡΕΔΟΝ χύνουσι.

Τὴν ἀββῶγόν σου ὕψιστε ἐπικαλεῖται χεῖρα
Ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλάς τὸ κράτος τῆς ἐμπέδως
κι' ἡ νεαρά μου λύρα

Ἐν κατανώξει ἐκφωνεῖ τὸ ΖΗΤῶ Ο ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Π. Ν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Περὶ τοῦ θανάτου τῶν χηρῶν γυναικῶν τῶν Ἰνδιῶν. — 2. Ὁ νατος τοῦ Ἀθανασίου. — 3. Ἡ κρίσις τοῦ Πάριδος μετὰ εἰκονοφίας. — 4. Αἱ δώδεκα ἐρωτήσεις ἢ τὰ τρία Βασίλεια. — 5. Χαλέων μετὰ εἰκονογραφίας. — 6. Ἀρδοσία. — 7. Ποίησις Ἀλφρέδου